

Завдання ставить життя, а ми маємо їх вирішувати

Чесність, відповідальність і практичний підхід до будь-якої справи – от ті риси, за які колеги найбільше цінують Сергія Коваленка, начальника дільниці рухомого складу транспортного цеху ТОВ «ДМЗ КОМІНМЕТ». А очільниця первинки ПМГУ підприємства Тамара Пудла, знаючи чоловіка як голову цехової профорганізації, каже: «Якщо він за щось береться, виконає, сумніву нема».

Сергій Миколайович працює на заводі з 1985 року. Каже:

– Пішов за рекомендацією знайомого, розпочинав електромонтером залізничного цеху. З перших днів робота сподобалася, до того ж мешкав поруч з підприємством, тому вирішив залишитися. Разом із заявою про працевлаштування написав заяву про вступ до профспілки. У 1994 році був обраний до складу цехового комітету, а через два роки очолив профорганізацію транспортників.

Отак, стисло і стримано, буквально кількома реченнями, Коваленко описує великий і значущий відрізок свого життя. Але за сухими фразами стоїть безліч подій і емоцій: адаптація молодого фахівця на підприємства, професійне зростання, зустрічі та знайомства з людьми, які у подальшому стали йому вірними друзями, набуття профспілкового досвіду, вирішення – самостійно і разом з однодумцями – багатьох нетривіальних питань колективу...

Швидко спливає час: майже 40 років на підприємстві. Сергій Миколайович жартує:

– Не встиг, як то кажуть, озирнутися – а вже хлопчина виріс до пенсіонера. Стільки всього на моїх очах відбулося. Не раз змінювалося керівництво заводу, його структура, проходили скорочення, об'єднання – в результаті утворився транспортний цех зі штатом у чотири рази меншим, ніж раніше. Та ще й молоді у нас зовсім мало: більшість – пенсійного або передпенсійного віку. Але підрозділ ефективно працює, забезпечує всі перевезення, як автомобільним, так і залізничним транспортом. Колектив дружний, згуртований. Ми прості робочі хлопці, але кожен з нас прагне робити свою справу якнайкраще в сьогоднішній не легкий час.

І це стосується не лише виробництва. Щодо профспілкової діяльності Сергій Коваленко зазначає:

– Завдання перед профспілковими лідерами ставить життя. А ми маємо їх вирішувати. Та це не відчувається як тягар. До діла кличе щире бажання допомогти кожному, хто до тебе

звернувся, – навіть якщо то не член ПМГУ. Або ж якісно виконати доручення профкому нашої первинки, адже вони зазвичай спрямовані на користь всіх спілчан.

З початком війни турбот у цеховій профорганізації транспортників стало більше. Через воєнні дії зменшилися обсяги виробництва, тому керівництво підприємства частіше економить на кількості змін працівників, на охороні праці (зокрема, забезпеченні спецодягом, м'якими засобами), побутових умовах. У вирішенні цих проблем, на мою думку, теж має допомагати Профспілка.

До кола її питань Сергій Миколайович також додає і турботу про мобілізованих колег. Він розповідає:

– Зараз у лавах ЗСУ воюють четверо хлопців з нашого цеху. Одному з них ми допомагали з придбанням військової амуніції. Досвід такого плану у нас вже був: ще у 2014 році активно, всі разом збирали кошти на бронезилети для працівників, що відправлялися служити в зону АТО. Шкода, що ті навички все ще стають у нагоді.

Я, якщо чесно, до останнього не вірив у початок повномасштабного вторгнення, був шокований жорстокими діями ворога. Знищені міста і села, багато загиблих та покалічених людей, сигнали повітряної тривоги, вибухи – все це обговорюється зранку до початку роботи та дуже сильно впливає на почуття, настрої та нервову систему. Життя минає між роботою і домівкою. Про відпустку та відпочинок з розвагами немає й думки... Але потрібно триматися і робити свій хай невеликий, але стабільний внесок у спільний результат. Тож бажаю всім українцям сили і терпіння, віри в ЗСУ і надії на те, що ця війна скоро закінчиться нашою беззаперечною перемогою.

Слава Україні! Героям Слава!

За інформацією
профкому ПМГУ «ДМЗ КОМІНМЕТ»